Verdwenen Monumenten

Isla di Oro

Aruba is rijk aan monumenten. Er zijn echter ook oude panden geweest die werden verwaarloosd; zij raakten vervallen en zijn uiteindelijk afgebroken. Of zij hadden hun functie verloren en moesten wijken voor nieuwbouw. Deze serie artikelen gaat over de verdwenen monumenten die wellicht een plaats op de monumentenlijst verdiend hadden.

door **Evert Bongers**

In de *Amigoe di Curaçao* van 5 augustus 1964 stond het volgende artikel: 'Luchtkasteel van Oduber werd restaurant in zee'.
"Het was in 1959, dat de heer Adolfo Oduber te Pos Chiquito plannen maakte om door het mangrovenbos dat zijn huis van de zee scheidt, een bruggetje aan te leggen waardoor hij vlugger aan de zeekant kon komen. Hiervoor moest een weg van ruim 125 meter door dit mangrovenbos worden gehakt, hetgeen geen gemakkelijke opgaaf was. Toen bleek, dat ook anderen belangstelling hadden voor de toegang tot het rif van Pos Grandi besloot de heer Oduber, mede omdat hij meende, dat hier wel iets inzat om toeristen te trekken, een bredere brug aan te leggen naar de zeekant. Deze kwam in maart 1962 klaar.
Daarna begon hij te werken om op het eiland, dat een 150 meter uit de kust ligt, een gebouw neer te zetten, in de vorm van een boot. Op het dek van deze boot komen zitjes, geschikt voor de toeristen om uit te rusten en eventueel 's avonds in het maanlicht een dansje te maken. Aan 'boord' komt verder een bar met snackbar. De totale investering voor dit plan bedraagt, wanneer alles klaar is 50.000 florin.
Langs de 125 meter lange brug, die op ruim een meter hoogte werd aan gelegd, wil de heer Oduber die in zijn dagelijks leven eigenaar van een lasserij is, verschillende vogelkooien plaatsen. Om deze kooien te bevolken heeft hij in de afgelopen jaren verschillende vogels uit de nabuurlanden bijeen gebracht, die nu in kooien achter zijn huis te Pos Chiquito zijn ondergebracht. Hieronder bevinden zich onder andere Garza Solados (reigersoort), een condor en warrawarras.
De heer Oduber, die in mei 1963 met de bouw van het gebouw op het eilandje begon, waarvoor alle materialen met een klein vlot, nadat zij eerst over de 125 meter lange brug waren gedragen, naar het eiland werden gebracht, heeft nu het Bestuurscollege en de leden van de Eilandsraad uitgenodigd een kijkje te komen nemen. Dit houdt onder meer verband met eventuele verzoeken, die ter zijner tijd zullen worden gedaan voor de grondoverdracht".
Tot zover het artikel in de Amigoe.

In maart 1965 werd het restaurant Isla di Oro door gezaghebber Oscar Henriquez geopend. Het Bestuurscollege besloot 25.000 florin aan de heer Oduber te lenen voor het project. Sinds de opening is het verhaal van Isla di Oro er eentje van een heel origineel idee over een restaurant/schip-op-een-rif dat echter keer op keer ten onder ging. Het wisselde in de loop der jaren herhaaldelijk van eigenaar of uitbater, maar het succes bleek niet van blijvende aard. Zo kocht ene Joe Procter in 1975 Isla di Oro van Oduber en kondigde aan dat hij het in een 'waar toeristenparadijs' wilde omzetten: hij wilde de 'boot' gaan vergroten terwijl er in de mangrove een grote vogelvolière zou worden gebouwd. Ook deze renovatie bleek geen garantie voor blijvend succes.
In 1993 werd het het lagoen bij het dan al vervallen Isla di Oro genoemd als locatie van het omstreden Dolphin Beach project van William Marquez en Kenneth Ecury. Milieuorganisaties als Reef Divers Aruba en Accion Ambiental kwamen echter hevig in verzet. Het zou namelijk nodig zijn om het ondiepe water uit te baggeren om voldoende diepte te verkrijgen voor de dolfijnen. Dit zou het milieu ter plaatse ernstig beschadigen. De plannen daar werden afgeblazen en er werd naar een andere locatie omgezien. Het project is uiteindelijk niet gerealiseerd.

De ruïnes van Isla di Oro zijn door de vervallen staat van de loopbrug momenteel niet te bezoeken. Men kan wel op een filmpje op YouTube (met muziek van Datapanik) bekijken hoe het er nu bij ligt. Er schijnt trouwens weer een nieuwe gegadigde te zijn om het geheel over te nemen en een nieuwe start te maken...

